

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **I. V.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 2. 6. 2020, č. j. 30 A 218/2018 - 50,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 28. 8. 2018, č. j. MV-66805-6/SO-2018, žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 2. 5. 2018, č. j. OAM-11583-31/DP-2017, jímž byla I. podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a II. podle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) téhož zákona zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, který ji zamítl rozsudkem ze dne 2. 6. 2020, č. j. 30 A 218/2018 - 50. Rozsudek krajského soudu je k dispozici na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost a navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Svůj návrh odůvodnil tím, že bezprostředním důsledkem nabytí právní moci a vykonatelnosti napadeného rozsudku je stanovení povinnosti opustit území České republiky či zahájení řízení o správním vyhoštění. Případným výkonem napadeného rozhodnutí by bylo závažně narušeno jeho procesní právo osobně se účastnit soudního řízení. Nepřiznání odkladného účinku by znamenalo rovněž nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Stěžovatel žije na území České republiky již od roku 2006, vytvořil si zde silné sociální vazby a integroval se do zdejšího prostředí. Na území České republiky žije také jeho bratr, se kterým si je stěžovatel blízký a je s ním v každodenním kontaktu. Stěžovatel má s územím České republiky spjatý též ekonomické aktivity, je jediným jednatelem společnosti V. s. r. o. V případě nepřiznání odkladného účinku by tak stěžovateli vznikla i ekonomická újma, neboť by byl nucen ukončit svoji podnikatelskou

činnost. Ekonomické újma by byla zprostředkovaně způsobena i zaměstnancům této společnosti, kteří by přišli o zdroj příjmů, a jejím obchodním partnerům.

[4] Žalovaná se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřila.

[5] Nejvyšší správní soud vycházel při posouzení návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti z následujících skutečností, úvah a závěrů.

[6] Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; § 73 odst. 2 až 5 se užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[7] Smyslem přiznání odkladného účinku není obecně oddálení účinku pravomocného rozhodnutí správního orgánu, ale jde o zvláštní nástroj, který má zabránit situaci, kdy by v důsledku okamžitého výkonu pravomocného rozhodnutí správního orgánu došlo ke zcela konkrétní, závažné, nevratné a nenahraditelné újmě. Soud přiznáním odkladného účinku ještě před rozhodnutím ve věci samé prolamuje právní účinky pravomocného rozhodnutí správního orgánu. Přiznání odkladného účinku má tedy mimořádný charakter.

[8] Při zkoumání splnění podmínek pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vzal především v potaz to, že žádost stěžovatele o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu byla pravomocně zamítnuta, přičemž platnost jeho posledního pobytového statusu skončila uplynutím času. Stěžovatel tak není k pobytu na území České republiky oprávněn a nic by na tom nemohlo změnit ani přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Skutečnost, že povolení k pobytu skončilo, nebyla totiž založena přímo žalobou napadeným rozhodnutím (na rozdíl od např. rozhodnutí o zrušení již existujícího povolení k pobytu). Neudělení povolení k dlouhodobému pobytu, resp. jeho neprodloužení nelze tak posuzovat jako nenahraditelnou újmu. Tato by stěžovateli mohla vzniknout až na základě realizace správního vyhoštění, o kterém je však rozhodováno v samostatném správním řízení (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11, bod 32). V této souvislosti je třeba dále uvést, že rozhodnutí o správním vyhoštění nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Navíc cizinec má právo podat proti případnému správnímu vyhoštění žalobu, která má ze zákona odkladný účinek (viz § 172 odst. 3 citovaného zákona).

[9] Pokud jde o tvrzení stěžovatele ohledně možného porušení práva na spravedlivý proces, k tomu lze odkázat na aktuální usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019 – 38, který dospěl k závěru formulovaného do právní věty, že *„Obecně vyjádřený zájem cizozemského stěžovatele na osobní účasti v řízení o kasační stížnosti či jeho právo být v kontaktu s advokátem a s tím související ochrana spravedlivého procesu nemohou být samy o sobě bez dalších individuálních okolností důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.“*

[10] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že argumentace stěžovatele újmu, kterou mají utrpět jiné osoby (zaměstnanci společnosti V. s. r. o. a její obchodní partneři), je nepřijatelná. Hrozící újma se zásadně posuzuje ve vztahu k navrhovateli odkladného účinku (zde stěžovatel) a nelze do ní promítat případné nesnáze třetích osob. Tyto třetí osoby jsou zohledňovány při posuzování skutečnosti, zda jim přiznáním odkladného účinku může újma vzniknout; obráceně však postupovat nelze, tj. není možné podrobit zkoumání, zda třetí osoba

pokračování

utrpí újmu v případě, kdy odkladný účinek přiznán nebude. Tento závěr plyne především z výjimečnosti přiznání odkladného účinku, neboť jinak by Nejvyšší správní soud musel zkoumat, zda výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí krajského soudu způsobí třetím osobám újmu v každém případě podání kasační stížnosti, která obecně nemá odkladný účinek (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 As 43/2007 - 76).

[11] Ze shora uvedeného vyplývá, že v posuzované věci nebyly splněny podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyžadované v § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. září 2020

Mgr. David Hipšr
předseda senátu